

A V-VIADAL 1.

V L A D



Prázos könyvek

KER DUKEY & K WEBSTER

A V-VIADAL 1.

V
L
A
D

K E R D U K E Y & K W E B S T E R

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

AJÁNLÁS

Olvasóinknak, akik örömmel játszanak fondorlatos játékaikkal.

Ker & K

A V-VIADAL SZEREPLŐI

(hatalmi és befolyási sorrendben)

AZ ELSŐ CSALÁDOK:

VASZILJEV CSALÁD (A V-VIADAL SZERVEZŐI – KÁBÍTÓSZER-,
EMBER- ÉS FEGYVERKERESKEDELEM)

Jurij – apa (52)

Vera – anya (45), nem sokkal az ikrek születése után elhagyta őket

Vlad – legidősebb fiúgyermek (22)

Vika – az ikerpár lány tagja (18)

Viktor – az ikerpár fiú tagja (18)

VETROV CSALÁD (EMBERKERESKEDELEM, VALAMINT
JOGSZERŰ INGATLANBERUHÁZÓ ÉS -FEJLESZTŐ ÜZLET)

Jegor – apa (59)

Anna – anya (45), elhunyt

Venjamin „Ven” – legidősebb fiúgyermek (28)

Niko – középső fiúgyermek (18), elhunyt

Ruszlán – legfiatalabb fiúgyermek (17)

VOLKOV CSALÁD (A VOLKOV SZESZES ITALOK ÉS EGYÉB
KÜLÖNBÖZŐ VÁLLALKOZÁSOK TULAJDONOSAI)

Leonyid – apa (55)

Olga – anya (46)

Diana – idősebb lánygyermek (24)

Irina „Árnyék” – fiatalabb lánygyermek (18)

Vas – a cseléd fia (18)

Anton – Diana testőre (51)

VOSZKOBOJNYIKOV CSALÁD (OLAJ- ÉS GÁZÜZLETEK)

Joszfif – apa (61)

Veronika – anya (55)

Ivan – legidősebb fiúgyermek (30)

Artur – középső fiúgyermek (28)

Alyona – legfiatalabb lánygyermek (19)

A MÁSODIK CSALÁDOK:

ORLOV CSALÁD (JELENTŐS KÁBÍTÓSZERCSEMPÉSZEK)

Arkagyij – legidősebb fiúgyermek (28)

KOZLOV CSALÁD (KISEBB FEGYVERKERESKEDŐK)

Sztyeapan – az egyetlen fiúgyermek (19), Vlad új V-viadal-gyakornoka

EGOROV CSALÁD

TOVÁBBI SZEREPLŐK:

Oleg – Vlad fegyverkereskedője

Darja – lány a pincében

Rada – Vasziljev szolgáló

Danill – Vlad nőkereskedője

VLAD

Veszélyes
Vérszomjas
Vad
Vasziljev

PROLÓGUS

Vlad

A V-viadalon...

EGY SZÜLŐ NEVELI ÉS FORMÁLJA A GYERMEKÉT, ahogyan az nő; hogy aztán olyan emberként léphessen ki a nagyvilágba, akiben megvan a potenciál, hogy egyszer majd nagyszerű lehessen. Teszi ezt a szülő úgy, hogy jó tanácsokat ad, bátorít, és utat mutat.

És legfőképpen: szeret.

Legalábbis így hallottam.

Ha Vasziljev vagy, nem úgy lépsz ki a nagyvilágba, hogy egyszer majd nagyszerű lehetsz, hanem *már* az vagy. Több mint nagyszerű. Te vagy a kibaszott legjobb!

Mert apa ezt követeli.

Briliáns. Ravasz. Vad, mégis kifinomult.

Apa uralma alatt nemcsak azt tanulod meg, hogyan kell játszani, de azt is, hogyan nyerheted meg az összes játszmat. Nők, hatalom, pénz – mind a kezvedben van, ha követed szigorú utasításait.

A Vasziljev férfiak nem gyengék.

A Vasziljev férfiak nem hajolnak meg senki előtt.

A Vasziljev férfiak uralkodnak.

Apa szabályai, apa játéka, apa világa.

És mivel az ő vére vagyunk, a miénk is.

– Sok szerencsét, kölyök – mormolom az öcsémnek, miközben megszorítom a tarkóját egy gyengéd mozdulattal.

Viktor felém fordítja a tekintetét. Borostyánszínű szeme várakozóan villog. Tizennyolc évesen hamarosan belép a V-viadalba. Erős. Intelligens. Mesteri játékos. Az öcsém meg fogja nyerni a viadalt, és így tovább szilárdítja a családom hatalmát Kazanban.

A Vasziljev férfiak nem veszítenek.

– A szerencse a gyengéknek való – feleli az öcsém, fiatal arcán huncut vigyorral. – Meg a lustáknak, akik nem akarnak megdolgozni azért, ami kell nekik. – A hangjában lévő játékoság ellenére sem tudom nem észrevenni, mennyire úgy beszél, mint apa.

Az arrogancia egy olyan Vasziljev-tulajdonság, ami csak egy mindent megtapasztalt öregembernek áll jól.

Az arrogancia ostobaság egy alig férfitá serdült fiútól.

Lehet, hogy csak az öcsém, de az ösztöneim vélhetően sokkal inkább apaiak felé, mint apánknak valaha is volt. Legszívesebben megragadnám Viket a vállánál fogva, és jól megráznám. Szüksége lenne egy jó adag valóságra. A mi világunkban a viperák lesben állnak, alig várják, hogy elvegyék az aranytojást, amiért olyan keményen megküzdöttünk.

– Maradj életben – mondom, és megrázom a fejem. – Engedd le egy kicsit a fejed, és ne hagyd figyelmen kívül, ami előtted van, csak mert azt hiszed, hogy mindent ki tudsz iktatni, ami mögéd lopakodik. Mindenem rajta kell tartanod a szemed, az arénán belül, de

kívül is! – Odanyújtom a törst, amit apámtól kaptam. – Tessék. Erre szükséged lesz.

Elveszi a tenyeremből, és megvizsgálja a pengébe vésett címert. A családi címerünk. Az uralkodó kétfejű sas. Amikor Viktor befejezi a V-viadalt, újabb fejet adunk hozzá.

Erőtéljes.

Rendíthetetlen.

Brutális.

A férfiak szentháromsága, akik megszilárdítják családunk jövőjét, és könnyedén uralkodnak egy kontrollálhatatlan világon, felhasználva ellene saját kéjvágyát és erkölcstelenségét. Egy koholt királyságban, ahol nincsenek tényleges királyok vagy parasztok. Egy világban, amit apám teremtett, hogy a fiai uralkodjanak rajta.

A Vasziljev férfiak a legmélyebb és legsötétebb vágyaikat élik meg. Mélyről jövő éhségüket úgy elégtjük ki, hogy a V-viadallal ördögi játszóteret biztosítunk számukra. Minden, amit teszünk, a sötétségüket kelti életre. Úgy kínáljuk fel nekik, mint egy heroinnal teli fecskendő, ami csak belövésre vár. Nekik csak be kell szúrniuk a tűt.

Viktor bólint, tüzes tekintete elszántságtól lángol. Arroganciája háttérbe szorul, ahogy az adrenalin hajtja előre. Kisfiús arcjátéka apánk vonásaivá keményedik.

Ő fog nyerni.

Úgy képeztem ki, ahogy apánk képezte ki engem.

Bátor. Halálos. Kegyetlen. Ravasz.

Csak a győzelem számít.

Sok, sőt rengeteg lépéssel a többiek előtt járunk.

Ez a Vasziljev-féle módszer.

– Üdvözljük a V-viadalon! – recsegi a játékvezető a beléptetőrendszeren keresztül.

Az ajtók túloldalán egy nézőkkel teli aréna morajlik, adrenalin pumpál az ereimben. Huszonnégy óra múlva ugyanez az aréna csöpögni fog a vértől, bűzleni a szextól, és tele lesz hullákkal.

Maradj életben, testvér!

Amikor az ajtók kinyílnak, a tömeg szinte megsüketít. Összeszorított fogakkal nézem, ahogy az öcsém a biztonságból a csatába indul. Az ajtók becsukódnak mögötte, elszívják a lélegzetemet is.

– Szeret nyerni, Vlad – dorombolja Vika, a húgom, Viktor iker-testvére, ahogy mellém lép. Rózsailatú parfümje mindenkit megfojt, akinek a közelébe megy, én sem vagyok immunis. Biztos vagyok benne, hogy ez egyfajta hatalmi játszma részéről. Elvégre nő, és a Vasziljev nők egész más szerepet töltenek be, mint a férfiak. Gyalogok a játékunkban, akiket férjhez adunk, hogy megerősítsük azon családok között a köteléket, akikre szükségünk van az udvarunkban. Próbálok visszatartani a lélegzetem, de a szemem könnyezik a beteges, virágos bűztől. Kétségbeesés, és gyengeségszaga van. A húgom mostanában levetközte édes ártatlanságát, és ezt a ravasz színjátékot adja elő. Láttam, ahogy flörtöl, és próbálja elcsábítani a körülöttünk lévő férfiakat, hogy azok észrevegyék a ki-virágzását.

A probléma Vikával az, hogy soha nem volt egy anyafigurája, sem semmilyen nő, aki megmutatta volna neki, hogyan kell helyesen viselkedni. Úgy tűnik, apánk kurváit utánozza, akik jöttek-mentek az évek során. Azt hiszi, ezt a játékot már elsajátította, de téved. Az aranyos és ártatlan szerep sokkal jobban szolgálta volna, mint ez a kétségbeesett előadás.

– Minden Vasziljev férfi szeret nyerni – mondom neki nyugodtan. A hangomban semmi érzelem, annak ellenére, hogy ebben a pillanatban vigaszt szeretnék nyújtani neki. A gyengédség könnyen fegyverré válik egy nő kezében, különösen egy olyan ravasz nő kezében, mint a mi drága hógunk.

– Pont úgy beszélsz, mint Atyec. – *Apa.*

A húgom összehúzza a szemét, én meg felfújom a mellkasomat, hogy bemutassam a dominanciám.

– Ezt bóknak veszem.

Ő összerezzen, én pedig elharapok egy mosolyt. Amit a húgom nem vesz észre, bár a vezetéknevünket viseli, de ő is csak egy vipe-ra, aki az aranytojásra éhezik. Kétszínű, és csak a maga érdekeit nézi. Szeretem őt, de nem vagyok hülye. Az egykor volt legjobb barátommal, Niko Vetrovval kezdett nyomulni, azt hitte, elég erős hozzá, hogy a saját sorsáról döntsön. Vasziljevnek született, így a felsőbbrendűség iránti igény a vérében van. De nem fogják örökké így hívni. Megházasodik majd, és a neve megváltozik. A húgom nem tudja, hogy rajtakaptuk, hogy valójában a barátja bátyja, Venjamin figyelméért verseng. A következő pasast akarja a sorban – nem az azután jövőt. A befolyásosabb testvért. Akkor is, ha ezzel majdnem tönkretette a barátságomat Nikóval. Bosszant, hogy ennyire összekuszálja a dolgokat, csak hogy elérje, amit akar.

– Hol van Niko? – kérdezi, mintha csak olvasna a gondolataimban, és rám függeszti homokszínű szemét. Ami elégedetten csillog. A tekintete kétségbeesetten keresi a gyengeségem bárminemű jelét – egy utat hozzám.

Nem fog ilyesmit találni.

Apám jól kitanított.

– Talán fel kellene hívnod – mondom, egy kellemeskedő mosoly kíséretében. – A te pasid, nem az enyém.

Az orrlyuka kitágul, és karját keresztbe fonja a mellkasán. Azt akarja, hogy megtörjek. Hogy visszaharapjak, és megvádoljam azokkal a dolgokkal, amikről mindketten tudjuk, hogy elkövette. A húgom érezni akarja, hogy ő irányít, de ezek az *én* játékaim.

Mondhatnám neki – csak bosszantásul –, hogy talán meg kellene néznie Viktor szobájában, hiszen Niko oda vágyik. De ez gyerekes volna. Ahogy én játszom, az ennél sokkal, de sokkal sötétebb.

Niko vonzalma az öcskös iránt nem túl észrevétlen, még ha próbálja is titkolni. Ezért volt olyan sokkoló az ő és Vika kapcsolata. A húgom terve, hogy Niko felhasználásával eljusson Venhez, teljesen amatőr és mindenki számára átlátszó – különösen számomra.

Ő azonban naiv, és csak egyetlen nagy lépést tervezett előre.

És bár rövid távon azt hiheti, győzött, én minden egyes lépésemet előre megterveztem, egészen addig a napig, míg meg nem hal. Rése a kötelezettségeimnek. Apánk ragaszkodik hozzá. Vika is sakkfigura, akit ki kell játszani, ha szükséges, de egyelőre hagyjuk, hogy a maga játszmáit játssza. Hozzá fog menni Nikóhoz. Megágyazott magának, és most már kénytelen lesz bele is feküdni abba az ágyba.

A végjátékot azonban nem nyeri meg.

A jövője már meg van írva, és én tartom a kezemben a tollat.

ELSŐ FEJEZET

Irina

Egy héttel később...

EZEK A DOLGOK ANNYIRA UNALMASAK ÉS IDEGESÍTŐEK. Időpazarlás. Viszket az ujjam, hogy írassak a naplómbe, hogy kiadhassam magamból a bennem forrongó frusztrációt, amitől olyan vagyok, mint egy doboz üdítő, ami csak arra vár, hogy valaki felrázza, és aztán robbanó káoszba borítson mindent. Ehelyett a tinta árulkodik majd a gondolataimról, a sietős firkálás, amint hazaérek, és visszadobtam ezt a ruhát a nővérem gardrójának mélyére, ahová való.

Hogy egyáltalán miért kell részt vennem ezeken az eseményeken, arról fogalmam sincs. Általában látható vagyok, de sosem hallható – hiszen eltűnök az elképesztő nővérem, Diana árnyékában.

Az igazat megvallva, inkább vagyok az árnyékban, ha már máshol nem lehetek. Az agyam kezd elszibbadni, és mindjárt belecsúszok egy délutáni szundiba, ha ez a fickó tovább beszél arról, hogy Viktor milyen tökéletes. Volt. És milyen szomorú és igazságtalan a korai halála.

Viktor épp olyan elszánt és kegyetlen volt, mint a Vasziljev család többi tagja. A halála tényleg meglepett, de itt ülni és úgy tenni, mintha valami hőstett közben ragadta volna el a vég, azért túlzás.

Igazából kedveltem őt. Nem mintha valaha is észrevett volna, de volt körülötte valami a levegőben. Egyfajta hipnotikus karizma. És kár érte, hogy tizennyolc évesen úgy érezte, azzal kell bizonyítania a saját értékét, hogy részt vesz egy ilyen brutális, megalázó, szadista játékban.

Ami még szégyenletesebb, hogy az apja megengedte neki. Sőt, bátorította.

A viadal családi birodalmaink gerincét képezi. Ez tart minket a tápláléklánc csúcsán. Etesd a gazdagok vágyait és romlottságát, és ők majd kövéren tartják a pénztárcádat, és széles körben kiterjesztik a befolyásodat.

Apám egy szponzor, és a tudtomon kívül, Viktor halála előtt, ő is azt remélte, hogy házasság útján majd betársulhat. Természetesen nem ő akart megházasodni. Erre tenyésztik a lánygyerekeket.

Rohadék!

Kicsúsztatok egy flaskát a kabátom belső zsebéből, és diszkrétén felnyitom a fedelét. A számhoz emelem az üveget, és nagyot kortyolok belőle. A forróság végigégeti a torkomat, és megtelepszik a gyomromban. A tőlem balra ülő idősebb hölgy méregetni kezd, az ajkait ellenszenvvel összehúzza.

Csszse meg, hölgyem!

Ez már a második temetés, amit a héten végig kell ülnöm. Viktor győzelmét mindenki biztosra vette. Vasziljevék és a rohadt viadal *egy és ugyanaz*, az ég szerelmére! Apám tudatta velük, mennyire bízunk Viktorban, amikor nagy összeget tett rá a versenyen.

Mostanra az a pénz eltűnt. Valaki megölte Viktort, ennyit tudunk, de hogy ezt ki rendelte meg, az talán soha nem derül ki. Isten segítsen rajta, ha valaha is kiderül! Az a szabály, hogy az arénán belüli halálesetért nem járhat megtorlás, de apánk, a ravasz Leonyid Volkov nem tartja magát senki szabályaihoz, csak a sajátjaihoz. És a Vasziljevokról még biztosabban állítom ugyanezt.

Apu elmondhatatlanul dühös.

És amikor drága jó apu dühös, kiegyenlít. Eltelik pár hónap, és fogadok, hogy lesz egy terve, hogy hogyan rendezze a számlát. Már a gondolattól összerezzenek, hogy mivel teszi majd.

Az alkohol lötyög a gyomromban, sürget, hogy egyek valamit, ami felszívja. Amúgy nem szokásom inni, de a bennem elnyomott, lázadó fiatal nő sikoltozik, hogy egy időre átvehesse az irányítást.

Kedvelem őt.

És ha egyszer előbújik, nehéz visszaszorítani.

A templom ajtaját zörgető szél lágy zúgása eszembe juttatja, miért nem hordok soha egyberuhát. Ha az alkohol nem melegítené a véretem, mostanra jégkocka lennék. A templom tele van, de a levegőben mégis furcsa üresség uralkodik, amitől borzongás fut végig rajtam.

A tekintetem *őt* keresi. Vlad Vasziljevet. Aki erős. Félelmetes. Gyönyörű. Sötét haja olyan formásra van zselézve, hogy legszívesebben végigfuttatnám rajta az ujjaim, és összeborzólnám. A gondolattól, hogy egyszer az életben rendetlenül állna a haja, elfojtok magamban egy rendkívül illetlen kuncogást.

Talán le kéne állnom a flaska szürcsölgetésével.

Hagyom, hogy a tekintetem odatapadjon, ahol az állkapcsában ráng egy ideg. Minden jókedvem elszáll, ahogy elismeréssel adózom a nyakán időnként megfeszülő izmoknak. Kíváncsi vagyok, milyen

lehet az íze, éppen ott. Jobbra ül tőlem, közvetlenül előttem. Ha előrehajolok, valószínűleg megérezem, milyen sampont használ. Fogadok, hogy valami férfiasat és drágát.

Kihúszom magam, és összeszorítom a combomat. A mellettem ülő hölgy megmozdul, és észreveszem, hogy engem figyel, miközben én Vladot csekkolom. Nem törődök az alig láthatóra húzott ajkával, folytatom a vizuális mintavételezést. Nem gyakran van alkalmam ilyen közel kerülni és szemérmetlenül bámulni ezt a pasit.

Az öltöny, amit visel, úgy simul széles vállára, mint egy második bőr, egy ránc vagy szösz sem látszik rajta. Cizellált megjelenése a páncélja – elriasztja az embereket attól, hogy akár csak megközelítsék. Engem legalábbis biztosan.

Olyan erővel árad belőle a dominancia, a pénz és a felsőbbrendűség, hogy körülveszi, mint egy erőtér, amit a puszta akaratával idéz elő.

Amióta jární tudok, a háttérből figyelem. Tanulok róla, elemzem, és epekedek utána, annak ellenére, hogy az agyam azt kívánja, bárcsak ne tenném. De lehetetlen megállnom. Ő a kedvenc függőségem.

Úgy szívom magamba, mint a levegőt a tüdőmbe, őt lélegzem.

Inkább dühösnek tűnik, mint szomorúnak, ahogy a fogát csikor-gatja, és megfeszül. Gondolom, ezek a seggfejek valószínűleg jobban ki vannak akadva, hogy Viktor nem nyert, mint hogy elvesztették egy szerettüket.

A nővérem elárult nekem egy titkot Viktor halálának napján – egy titkot, ami az egész életemet a feje tetejére állította. Dianát Vik-tornak ígérték. Apám már tárgyalt az elrendezett házasságról, hogy a felesége legyen – és az özvegye lehetett volna, ha a viadal fél évvel később zajlik. Egy újabb ok, amiért apa megdühödött. Mintha Jurij

Vasziljevet hibáztatná, amiért feláldozta a kisebbik fiát, és megakadályozta az egyesülésünket.

Anyám egész életében azt ígérte, hogy a mi életünk nem olyan lesz, mint az övé. Hogy a mi házasságunk a *mi* választásunk lesz, és nem valami olyan, ami a családunknak előnyös.

Már majdnem hittem neki én is.

Amikor nem tudott fiút szülni, apánk elkezdte a nővéremet és engem betanítani a családi vállalkozásba. Gondoskodott róla, hogy folyékonyan beszéljünk öt nyelven, és magániskolákat meg magántanárokat fizetett, hogy bővítsük a tudásunkat a minket körülvevő világról. Még odáig is elment, hogy különböző országokba utaztatott minket, hogy megismerjük az általa fontosnak tartott kultúrákat. Megerősítette bennünk, hogy csak azért, mert nők vagyunk, még nem kevesebb az értékünk vagy a hatalmunk az üzleti életben – amennyiben teszünk érte, hogy így legyen.

Hogy nem vagyunk rákötelezve, hogy boldoggá tegyünk egy férjet, miközben ő egy birodalmat irányít, mert nekünk is lehet saját birodalmunk és szerelmünk. Hogy nem a kötelesség irányítja a sorsunkat.

Hazugságok. Hazugságok. Hazugságok.

A lelkem meghalt azon a napon, amikor a nővérem elmesélte apánk tervét, hogy Viktorhoz akarja feleségül adni. Az a fiú is csak tizennyolc éves volt, mint én. Diana huszonnégy éves, és legnagyobb megdöbbenésemre és csalódásomra végig akarta csinálni. A szavak – hogy ez jót tesz a családunknak –, ciánként hullottak az ajkáról, és megmérgezték azt a tiszteletet és csodálatot, amit egész életemben éreztem iránta. Pont úgy beszélt, mint apu.

És ha apu azt tervezi, hogy Dianát férjhez adja, az egyben azt is jelenti, hogy én leszek a következő. És az üzlet, aminek átvételére

azóta készülünk, hogy beszélni tudunk, beolvad a Vasziljev családba. Jó üzleti stratégia, de elsősorban és mindenkinél jobban a Vasziljeveket erősíti. Tőlünk meg azt várják majd, hogy hanyatt vágjuk magunkat, és örökösöket produkáljunk a férjeinknek, mintha az ezernyolcszáz évesekben lennénk.

Vajon Diana szomorú, hogy a jegyese eltávozott, vagy titokban boldog?

Ezen morfondírozva ismét kortyolok, kétségbeesetten vágyódva a zsibbasztó égetésre, és végigsimítok a combomon vastag rétegben összegyűlt fekete ruhán. Az anyagától viszketek, és a huzattól fázik a vádlim.

Valaki megböki a csípőmet, és ettől majdnem kiborítom a flaskában lévő italt.

Felszisszenek, és a jobbomon ülő nővérem irányába ráncolom az orromat. Az ajka alattomos vigyorra húzódik, majd gyorsan visszarendeződik két vörös, dús, rendíthetetlen vonallá. Csak a nővérem képes ilyen kifinomultan sminkelni vörös rúzzsal egy temetésre.

Keze az enyémre csúszik, megfogja az üveget, és rácsavarja a kupakot.

Ünneprontó.

Elrántom előle a maradék boldogságom, de a kezem mostanra teljesen átfagyott, nem sikerül megragadnom: a laposüveg kicsuszszan az ujjaim közül, a templom padlójára csattan, majd az előttem lévő pad alá csúszik. A belsőm is összerezzen, a fülbevalómat kezdem csavargatni, hogy megnyugtassam az idegeimet.

A nővérem szeme rémülten kitégur, amikor Vlad ültében megfordul előttünk. Szinte lassított felvételné hat, miközben száguld a szívem.

Klank. Klank. Klank.

A levegő a légcsővembe szorul, ahogy sötétborostyán szeme az irányomba rebben. Összehúzza. Bosszúsan. Megvadulva.

Klank. Klank. Klank.

A francba, úgy forog velem a világ, mintha nem is nyolcvan, hanem ezerfokos piát ittam volna!

A szemhéjam engedély nélkül ráng, a gyomrom csomóba húzódik. Egész életemet tekintve ez az első alkalom, hogy Vlad egyenesen rám néz, bár mintha többet látna bennem, mint valami gyereket. Tizennyolc év alatt még soha senkinek nem volt rám ilyen hatással egyetlen pillantása.

A belsőm megdermed, a tüdőm levegőért küzd. Megbénultam. Ha tekintettel ölni lehetne, itt helyben elhamvadnék.

Vlad ingerültsége egyszerre bosszant és izgat is. Azon kapom magam, hogy az ajkaim mozognak, annak ellenére, hogy a nővérem keze figyelmeztetően szorítja az enyémet.

Legszívesebben jól meglökném ezt a férfit, hogy a dühét, a tekintetét, a figyelmét továbbra is mind rám irányítsa. Sütkéreznék benne – hagynám, hogy a bőrömben ivódjon, hogy emlékezhesek rá, milyen érzés.

Miért nem volt nyitott a koporsó? – ezt akarom kérdezni. A benem élő kíváncsi macska a halálhír óta tudni akarja. Ehelyett inkább viselkedek, a nővérem és az apám kedvéért, aki dühös lenne, ha megtudná, hogy ittam, és megzavartam egy másik Első Család temetését.

– Bocsánat – próbálkozok dadogva, és vállat vonok, de Vlad feje máris visszafordult előre, és ez az egyetlen szó a levegőbe csapódik, szétfoszlik a semmiben. A karom a derekam köré fonom, és

visszasugorodom a háttérbe, vissza Irinába – vissza az árnyékba, ahol mindig is éltem.

Én nem vagyok olyan lázadó nő, aki egy ilyen férfival lehetne.

Csak egy lány vagyok, egy Volkov lány, aki azt teszi, amit mondanak neki, és úgy él majd, mint egy sebzett szárnyú madár. Egy madár, aki el akar szállni, hogy a saját útját járja, de itt rekedt röpképtelenül.

Én vagyok a csendes. A nővérem ül a vezetőülésben, én pedig hátradőlök, szerényen és számolgatva. Egy jajveszékkelő hang vonja magára a vendégek figyelmét, és kíváncsi pillantásukat követve én is meglátom Vikát, Viktor ikertestvérét, aki zokogva kapaszkodik Venzamin Vetrovba. A férfi fél karral tartja a lányt, anélkül, hogy ránézne az összecuklott, petyhüdt testére, ami úgy kenődik hozzá, mint az olvadó jégkrém. Vika rózsaszín ruhát visel, ami még egy klubba is szinte alkalmatlan lenne, nemhogy egy temetésre a templomba.

Vlad elvonja a tekintetemet. Megint. Látni akarom az érzelmeit, az együttérzését a húga felé. Ehelyett elfordítja azt az impozáns vállak tartotta fejét, és az állkapcsába visszatér a rágás.

Előveszem a jegyzetömbömet a zsebemből, és hagyom, hogy a ceruza végigsuhanjon a papíron. Az elmém kitisztul, és a terem összezugsugorodik körülöttem, amíg már minden sötétségbevész – kivéve Vladot előttem.

Átjár a nyugalom, ahogy tanulmányozom a vonásait, a sötétre barnult bőrét, ami a lenyűgöző csontozatán feszül. Erős állkapocsvonal. Formás, egyenes orr. Fekete szempillák tollas legyezői, amik a sötét, átható szempár fölött terülnek szét. Amikor másodpercekkel ezelőtt rám szegezte a szemét, olyan volt, mintha borostyánszínű sugarak kavarnának egy napfogyatkozás körül. Tudod, hogy el kellene fordulnod, hogy elkerüld a sérülést, de ez olyan ritka

látvány, hogy képtelen vagy megállni, hogy ne bámulj egyenesen bele.

Egyszerűen elvakított.

Mozgás támad körülöttem, kitágítja a termet, visszahoz a jelenbe. Mindenki távozik. Felállok, visszatolom a jegyzetömböt a zsebembe, és követem a nővérem nyomát.

Egyszer csak bilincsből érzem a karomat, ami megállítja a lép-teimet. Megpördülök, és szemtől szembe kerülök az acélfallal, ami nem más, mint Vlad. Fölém tornyosul, és képtelen vagyok a szemé-be nézni, mert félek, hogy mit látna az enyémben. Az illata körül-vesz, amitől kóvályogni kezd a fejem. Férfias és drága illata van, pont olyan, amilyennek elképzelttem. Földes, mint a rózsafa, és olyan he-lyeket melegít fel bennem, amiket eddig még nem érintett senki. A kezével, ami az imént még a karom köré tekeredett, felrántja a ka-bátom hajtókáját, és a flaskámat a belső zsebembe tolja. A kézfeje sú-rolja a mellbimbómat. Nem szándékosan, de én mindenhol érzem. A körülöttem lévő levegő besűrűsödik tőle, és a tudóm összeszűkül.

Lélegezz, parancsolok magamra.

Hangjának bariton zümmögése olyan, mintha fegyvert fogna rám, amikor azt mondja:

– Holnap együtt kéne ebédelnünk.

Bumm! Bumm! Bumm!

A szám tátva marad, miközben a szívem úgy dübörög, mint egy római harcos szekere a csata előtt. Nem tudom, mit mondjak, de nem is kell mondanom semmit, mert hallom a nővérem lírai hangját:

– Persze, Vlad, leszerveztetem, aztán elküldöm neked e-mailben a részleteket.

Felfelé erőszakolva a pillantásom, látom, hogy Vlad már kikerült engem, és a gyönyörű nővéremet nézi, vele beszélget.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Természetesen.

Természetes, hogy Dianával beszél. Nem velem.

Megrázom a fejem. Nevetés bugyog fel a mellkasomban, de elfojtom, és otthagynom őket, hogy levegőhöz jussak. A Vladba való gyerekes belezúgásom mindig is titok volt, és az is marad.